

Dnes je 21. 11., je sobota o týždeň neskôr, a tie hodiny v kuchyni stále neukazujú správny čas. Už to mám asi v povahe, že vo všetkom hľadám vyšší zmysel a ak nie to, tak aspoň nejakú symboliku či životnú metaforu, a tieto hodiny sa pre mňa stali obrovským symbolom.

Ak v živote môže byť niečo, čo vás drží v kontakte s realitou za každých okolností, tak hodiny, ktoré síce idú, ale idú zle, sú presný opak.

Je to dokonca ešte horšie ako hodiny, ktoré by stáli úplne, pretože ako každý vie, aj tie dvakrát za deň ukazujú správny čas. Moje hodiny však chvíľu stoja, potom sa na nejaký moment rozbehnú, potom spomalia a opäť idú... A tak to ide už celé dni. Zakaždým, keď vojdem do kuchyne a pozriem na ne, ukazujú iný čas a zakaždým je zlý. Na obed ukazujú šesť alebo ráno ukazujú pol tretej. A hoci viem, že sú pokazené, vždy ma to na sekundu tak trochu vykoľají. Okrem toho sa zakaždým zamyslím nad tým, koľko životných právd sa za zle idúcimi hodinami môže skrývať.

Tak napríklad úplne na začiatku som si chvíľu myslela, že ukazujú správny čas, aj keď realita bola už dávno iná. Nestalo sa to už v živote každému z nás? Myslíte si, že všetko klope tak, ako má. Myslíte si, že všetko je v poriadku, nekontrolujete veci, ktorým ste doteraz dôverovali, pretože máte pocit, že nemusíte. Prečo by ste zrazu mali? Predpokladáte, že ste pánom situácie, a ak nie úplne pánom, máte o nej minimálne prehľad. Stačí jeden pohľad a myslíte si, že viete, čo sa deje, že viete, koľko je hodín. Ale v skutočnosti neviete, pretože hodiny už stoja.

A ako dlho budú stáť, kým zistíte, že už vlastne neviete, koľko je hodín?

Koľkokrát sa na ne ešte s vierou pozriete a necháte sa oklamať? Koľko ubehne času a koľko škôd vám v živote vznikne, kým zistíte, že už vlastne nežijete v realite? Že váš čas stojí a čas niekoho iného beží ďalej aj bez vás? Jedného dňa to určite zistíte, a predsa nebudete chcieť tie hodiny hneď vyhodiť. Tak dlho ste im verili, tak dlho boli vašim kontaktom s realitou, ste na ne zvyknutý a myslíte si, že by bola veľká škoda sa ich bez milosti a bez druhej šance nekompromisne zbaviť. Tak ich len zvesíte zo steny, potočíte kolieskom a manuálne vrátite realitu na svoje miesto.

Keby to len bolo také jednoduché, ako potočiť kolieskom a nastaviť hodinové ručičky na tie správne čísla! Ale naozaj to bude stačiť? Stačí takáto malá oprava niekoho, kto nie je hodinár, kto ani len nevymení baterku, na to, aby bolo opäť všetko tak ako predtým? Ak to skúsate, určite tomu budete chvíľu veriť. A chvíľu to tak aj skutočne bude... Ale dokedy budú vaše hodiny opäť ukazovať realitu? Je pravdepodobné, že po vašej intervencii, ktorej cieľom mala

byť ich oprava, vás začnú klamať ešte viac. Nebudú stáť, ale ani nepôjdu presne, a tak si časom uvedomíte, že sa na ne nemôžete spoľahnúť už ani v jedinom okamihu. Už nikdy. Ale vy nemáte ani silu, ani odvahu s tým niečo urobiť. A tak ich necháte visieť nad kuchynskou linkou, lebo tam boli vždy, sem-tam sa na ne aj pozriete, ale už ich neberiete vážne. Máte hodiny, ktoré síce idú, ale idú zle a sú vám nanič.

Je to presne ako tie dlhoročné a nešťastné vzťahy, ktoré síce stále idú, občas dokonca ukážu aj správny čas, hoci vy ani neviete, kedy to je, a v konečnom dôsledku nefungujú a sú zlé.

Jediné, čo také vzťahy dokážu, je, že rovnako ako zle idúce hodiny vždy pomýlia a čoraz viac vás vzdávajú od reality. Koľko takých hodín máte v domácnosti vy? Čo všetko vo vašom živote už dávno nefunguje tak, ako by malo, ale vy sa neodvážite skúsiť to opraviť, vymeniť chybnú súčiastku alebo sa s tým nadobro rozlúčiť? Vaše vzťahy s partnerom, priateľmi či s rodinou. Vaša práca, škola či iné aktivity. Váš životný štýl, sny a ciele... Tvárime sa, že všetko, čo kedysi fungovalo, bude bezchybne fungovať až donekonečna. Ako keby sa nemohlo stať niečo nečakané, chcené alebo aj nechcené. Keď veci zrazu fungovať prestanú, chvíľu to ignorujeme, klameme si v zrkadle a hoci vieme, čo sa v skutočnosti deje, nezasiahneme.

Ale prečo to je tak? To sa tak veľmi bojíme skutočného života a pravdy? Budeme radšej žiť v pokrivenej realite? Je veľmi ťažké zmieriť sa s tým, že sa niečo zmenilo bez toho, aby sme si to uvedomili, bez toho, že by sme o tom my rozhodli, a bez toho, aby sme to vôbec chceli. Je veľmi ťažké pripraviť sa na zmenu, ktorú sme možno nikdy nečakali. Boli by sme však naivní, keby sme si mysleli, že o všetkých zmenách, ktoré nás v živote čakajú, rozhodujeme len my. Sú skutočnosti, na ktoré dosah nemáme. Ani teraz, ani nikdy. To je fakt. Na druhej strane je len na nás, kedy zistíme, že už nežijeme v tom skutočnom čase a že už sa riadime hodinami, ktoré nás klamú. Je tiež na nás, čo a ako rýchlo urobíme, keď na to prídeme. Koľko dní, týždňov alebo dokonca rokov budeme žiť v chaose a zmätku, pretože nebudeme nikdy presne vedieť, „koľká bije“. Niet sa čo čudovať.

Niekedy je tá pokrivená realita, ktorú dobre poznáme, pre nás väčším bezpečím ako pravda, ktorej nemáme odvahu pozrieť sa do očí.

Je to ako s tou železnou košľou, o ktorej si myslíme, že nás stále chráni, a tak sa jej nechceme vzdať. Zdanie však klame. Naša železná košľa je už dlho hrdzavá, má diery a už

dávno sa tak pekne neleskne. Treba nazbierať odvahu, vyzliecť ju a na chvíľu čeliť besnej realite v úplnej nahote, zraniteľnosti a bez ochrany, len s vierou.

Teraz sú v mojom byte v kuchyni hodiny, ktoré ukazujú pol šiestej, čo je zlý čas. V spálni sú hodiny, ktoré ukazujú desať hodín, čo je letný čas, ale v skutočnosti je len deväť... večer.
